

Történesek

[2013. november]

I.

Úgy ül lelkemben a félelem,
mint téli csönd a fák hegyén,
mozdulatlan, hűvös és üres,
belakja belső terem...
hű hozzám, marad velem.

II.

Valami végtelen,
valami végtelenül védtelen
vacog a lámpafényben,
élőlény vagy tárgy?
Kilazult csapágy?
Angyal-szálláson
rozsdálló vaságy?!

III.

Minden csak illúzió,
illékony káprázat,
megérinted s már nincs,
mint jéghideg kilincs
ébreszt a valóra,
a tapinthatóra,
halkan jár szíved -
riadt zsebóra...

IV.

Istenem, hol vagy?
Gondviselésedre várok,
mezítelen kisgyerek
maszatos árvaságban,
kiáltok hozzád,
mindenütt némaság van.

V.

Istenem, itt vagy?
Közelséged vágyom,
túl a jelenlétén
s innen a hiányon...

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Cseh Katalin

Látó Szépirodalmi Folyóirat